

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

شنبه ۳۱ جولای ۲۰۲۱

فریده نوری

سر مقاله اخبار لو ماند

رها کردن اسفبار و بی رحمانه زن های افغان

منبع: اخبار لو ماند (Le Monde)

خبر نگار: غزل گلشیری (Ghazal Golshiri)

و برونو فلیپ (Bruno Philip)، تاریخ ۲۹،۰۷،۲۰۲۱

مترجم: فریده نوری

خروج غم انگیز و اندوهگین. امریکا و متحدین غربی شان بعد از خارج نمودن عساکر شان از افغانستان، در همین ماه جولای به خروج اتباع شان نیز پرداختند. بعضی ممالک همکاران افغان خود را نیز با خود خارج نمودند تا از انتقام گرفتن طالبان بعد از آن که کار فرمایان شان افغانستان را ترک نمود، در امان باشند.

خروج شان از افغانستان کم افتخار و تقریباً رقت بار و اسفناک می باشد، به حدی که شباهت به رها کردن و گریز دارد.

طولانی ترین مداخله امریکا در یک کشور خارجی، که بعد از حملات یازده سپتامبر ۲۰۰۱ میلادی برای جلوگیری از القاعده که نتواند حملات دیگر را از داخل خاک افغانستان پلان گذاری نماید، به راه انداخته شد، که بعد از بیست سال با یک بیلانس بسیار غمناک و اسفبار به پایان رسید.

این جنگ به قیمت جان هزاران ملکی افغان، سه هزار و پنجصد عسکر ناتو و تعداد زیاد نظامیان افغان تمام شد، بدون این که زخمی ها و معیوبین را شمار کنیم.

این بنیادگرایان که اسامه بن لادن را حفاظت می نمودند، در شروع حملات امریکایی ها از قدرت کنار زده شدند، یک بازگشت حیران کننده و تدریجی در تعدادی زیاد از ولسوالی ها در هنگام ترک

نمودن قوای خارجی از قلمرو افغانستان داشتند. پیشروی شان هنگامیکه خروج عساکر امریکا به روز سوم جولای تکمیل شد، همه را مات و مبهوت ساخت.

اداره جو بایدن متوجه فرضیه بسیار ناممکنش گردید که می خواست بعد از باخت جنگ در آن طرف دنیا یک دولت متحد ملی در کابل از رژیم فعلی و طالبان تشکیل شود.

در واشنگتن شکست و ناکامی ناشی از جنگ عراق برای مدتی اشتیاق طرفداران مداخله خارجی را سرد ساخت.

رئیس جمهور امریکا خاطر نشان ساخت، منظور امریکا با مداخله در افغانستان این نبود که یک ملت و یک کشور را دوباره آباد کند «این به افغان ها مربوط است، و تنها به افغانها ارتباط دارد که تصمیم برای آینده شان بگیرند و به شیوه که می خواهند کشور شان را اداره کنند».

با وجودی که در بیست سال حضور شان، غربی ها توانستند که در زندگی تعدادی زیادی از افغان ها تغییر وارد کنند.

یک کتگوری یا یک طبقه خاص از مردم با خروج غربی ها بسیار زیانمند خواهند گردید: زن ها. در حقیقت خانم ها با بازگشت دوباره طالبان و به قدرت رسیدن شان در کابل به خطر مواجه می باشند. در این بیست سال اخیر موقف شان به صورت فوق العاده تحول نموده است. باید علاوه شود که این تحولات بدون مشکلات نبوده است، طبقه اناث به تعلیم دسترسی پیدا نمودند امروز چهل فیصد اطفال مکتب رو را دختران تشکیل می دهند، به پوهنتون و در سکتور جهان کار راه یافتند، که در زمان حکمروایی طالبان برای شان مطلقاً ممنوع بود.

بنیادگرایان با قتل خبرنگاران زن، دوکتوران زن، پولیس های زن، هنرمندان زن ... کوشیدند تا از این تحولات جلوگیری نمایند. حملات بر مکاتب دخترانه و قتل دختران مکتب و حملات بالای زایشگاه ها.

برای تمام این زن ها ختم جنگ نیست.

در زمان پنج سال حکمروایی طالبان از سال ۱۹۹۶ میلادی تا به مداخله امریکا، طالبان بالای زن ها و دختران افغان تفسیر بسیار دشوار و شدید قوانین اسلامی و اطاعت مطلق از آن را تحمیل نمودند، خانم هائی که از اوامر شان سرکشی می نمودند، برای شان جزای بسیار سخت داده می شد.

تعلیم برای دختران بالاتر از هشت سال، و به همین ترتیب کار نمودن با درآمد و معاش برای خانم منع قرار داده شده بود.

امریکا باعث کمک برای همین خانم های افغان شد و به روی شان دروازه های آزادی و مساوات باز گردید.

بازگشت طالبان بزرگترین رجعت به عقب است، جو بایدن هر چیزی که بگوید در این باره، این عقب نشینی شان واقعاً یک رها نمودن و فرار است.

پیشروی به طرف کابل

طالبان در دروازه های قدرت

پیشروی شورشیان به سوی کابل که دارای یک اردوی واقعی می باشند

اجتناب ناپذیر معلوم می شود

طالبان هنوز جنگ را نبرده اند، اما هر روز به صورت تدریجی در داخل قلمرو افغانستان پیش می روند، در این روز های اخیر ریتم پیشروی شان در راه تصرف دوباره شدت پیدا نموده است. پیشروی طالبان به طرف کابل، تقریباً بیست سال بعد از حملات یازده سپتامبر و فرار مبارزین ملا محمد عمر در مقابل حمله و تهاجم اردوی امریکا و متحدین افغان شان نشان دهنده، بازگشت دوباره به قدرت رسیدن طالبان که سابق «متعلمین مذهبی» نامیده می شدند، می باشد.

آیا در کامیابی شان شک و شبه موجود است ؟

دولت رئیس جمهور اشرف غنی، که مشروعیت سیاسی آن توسط انتخابات کسب شده است، لرزان معلوم می شود.

آیا عین سرنوشت را در قبال خواهد داشت، که نجیب آخرین فرمانروای مستبد رژیم کمونیستی، که توسط مبارزین مقاومت ضد شوروی در سال ۱۹۹۲ میلادی به ناکامی انجامید، داشت؟ در افغانستان شاید زیادتیر از دیگر جا ها، تاریخ تکرار می شود.

موازی به اعلان شکست آخرین دولت به سیستم "دیموکراتیک"، که در فردای مداخله امریکا در سال ۲۰۰۱ م، و سقوط رژیم کمونیست کابل، که توسط اشغال شوروی در سال ۱۹۷۹ میلادی متولد گردید: «نجیب» که آخرین فرماندار سرخ نامیده می شد، بعد از خروج اردوی سرخ در سال ۱۹۸۹ میلادی توانست سه سال مقاومت نماید.

در اوضاع و شرایط فعلی اردوی رئیس جمهور غنی چه مدت مقاومت خواهد توانست، در صورتی که اردوی امریکایی ها بعد از بیست سال حضور و جنگ های خونین افغانستان را تخلیه نمودند؟

قیمت عملیات: دو هزار میلیارد دالر، در حدود پنجاه هزار افغان های ملکی کشته شدند، قربانی «آسیب جانی»، هفتاد هزار عسکر اردوی ملی افغان و در حدود دوهزار و پنجصد عسکر امریکایی در جنگ جان های خود را از دست دادند.

جیل دورونسورو (Gilles Dorransoro)، افغانستان شناس و استاد سیانس پولیتیک در پوهنتون پانتیون - سوربن (Panthéon-Sorbonne) می گوید: « یک فرق بزرگ بین این دو دوره دیده می شود، در سال ۱۹۹۲ میلادی اردوی نجیب الله در مقابل یک ائتلاف مجاهدین متفرق می جنگید، زیرا هر قومندان برای رسیدن به قدرت می جنگیدند. عساکر رئیس جمهور غنی در مقابل یک اردوی شورشی واقعی می جنگد. طالبان مانند سابق دیگر نو جوانانی که از مدارس پاکستانی خارج می شوند استخدام نمی کنند، امروز اشخاص حرفوی را استخدام می نمایند که همه شان را بسیار خوب مجهز می سازند و توانایی آن را دارند که در عین زمان می توانند هم جنگ های چریکی اجرا نمایند و هم قابلیت عملیات بسیار مغلط را دارا می باشند».

قرار گفته های افغانستان شناس و محقق جیل دورونسورو « طالبان با استخدام کنندگان محلی می جنگند، در حالیکه دولت برای دوباره برقرار نمودن آرامش قطعات را از کابل می فرستد، که اکثراً در سرحد ضعف قوا می باشند. اردوی ملی افغان ناامید و مأیوس، و هم کمبودی وسایل دارد : در تعدادی از ولسوالی ها اردوی دولتی بدون جنگیدن تسلیم شدند».

برای فعلاً هیچ یک از پایتخت های ولایتی با وجودیکه جنگ های مهم در این هفته های اخیر به وقوع پیوست، به دست طالبان نیفتاده است. جنگ در اطراف قندوز و مزار شریف در شمال، قلعه نو در غرب، هرات شهر بزرگ نزدیک به سرحد ایران هم در غرب، غزنی در شرق و از چند روز به این طرف قندهار در جنوب، که گهواره رویداد های طالبانی و شهر ملا عمر، امیر تحریک طالبان که در سال ۲۰۱۳ میلادی وفات نمود، در جریان است.

سقوط قندهار می توانست تعجیل در سقوط تمام دولت به دلیل انعکاس سمبولیک به خصوص این ولایت داشته باشد: امریکایی ها از چند روز به این طرف به کمک و یاری اردوی ملی افغانستان آمدند و در حدود دوازده حمله هوایی اجرا کردند. پیشروی مهاجمین دوام دارد.

رئیس جمهور اشرف غنی تصمیم گرفت که از بین سی و چهار ولایت در سی و یک ولایت از طرف شب آتش بس اعلان کند. یک تعداد از ناظرین این تصمیم را بیهوده تلقی می دارند زیرا طالبان از ۴۲۱ ولسوالی افغانستان که نصف آن را در کنترل خود دارند، اکثراً از طرف روز حمله می کنند. « قرار گفته های کیت کلرک Kate Clark تحلیلگر در مرکز ریسرچ افغانستان انالیست

نتورک Network، پیشروی طالبان در این هفته های اخیر، غیر قابل انکار و گویا است. بعضی ها فکر می کنند که طالبان برای گرفتن شهر ها معطل خروج مکمل امریکایی ها که در ماه سپتامبر پیشبینی شده است، می باشند، طالبان قرار وعده که به امریکایی ها داده اند، که شاید شامل دوسیه ضمیموی موافقه باشد، که در ماه فبروری سال ۲۰۲۰ بین امریکایی ها و طالبان به امضاء رسید.

ادامه دارد